

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/290/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8514201025
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8514201025.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Anny Ilčinovej a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. v právnej veci žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, proti žalovanému: K. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. X, za účasti vedľajšieho účastníka: Občianske združenie slovenských spotrebiteľov AZ, Petrovská 10, Skalica, IČO: 42 264 154, právne zastúpeného JUDr. Jozefom Kempom, advokátom, Námestie Josipa Andriča 1, Chorvátsky Grob, v konaní o zaplatenie 2 377,34 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa, č. k. 2C/48/2014-52 zo dňa 09. 09. 2014 takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania.

Žalobca je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy odvolacieho konania 58,66 Eur na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jozefa Kempa, advokáta, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom zviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 286,05 Eur s príslušenstvom v pravidelných mesačných splátkach po 50 Eur splatných vždy do 20-teho dňa toho ktorého mesiaca počnúc dňom právoplatnosti rozsudku pod hrozbou straty výhody splátok pri nezaplatení čo i len jednej splátky. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol, žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal a zviazal žalobcu nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia 165,99 Eur na účet JUDr. Jozefa Kempa, advokáta, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že účastníci konania dňa 12. 08. 2010 uzatvorili úverovú zmluvu (č. I. 5 spisu), na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver 1 500 Eur. Z písomného vyhotovenia zmluvy vyplýva, že žalovaný sa zviazal splatiť úver 42 mesačnými splátkami splatnými k 22.dňu v kalendárnom mesiaci po 80,37 Eur s celkovou čiastkou, ktorú musí dlžník zaplatiť 3 375,54 Eur, s predpokladanou RPMN 70,01 %, ročnou úrokovou sadzbou 70,01 Eur %. Podľa internetových zistení súdu priemerné úroky zo spotrebiteľských úverov obchodných bánk zverejnených Národnou bankou Slovenska v auguste 2010 predstavovali mieru úverov s fixáciou od 1. do 5. rokov v rozpätí od 11,76 % do 12,58 % p. a. (č. I. 19 spisu). Z karty klienta (č. I. 8 spisu) súd zistil, že žalovaný uhradil poskytnutý úver nepravidelne, celkovo splatil 998,20 Eur, pričom poslednú splátku poukázal žalobcovi 04. 05. 2012 vo výške 33,76 Eur. Podľa tvrdenia žalobcu žalovaný mal uhradiť k 26. 03. 2012 2 377,34 Eur. Mal za to, že jednou z náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v čase podpisu zmluvy medzi účastníkmi konania boli údaje o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ročná úroková sadzba, výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, RPMN a priemerná hodnota RPMN ku dňu podpísania zmluvy. Ide o údaje, ktoré majú na pomoc spotrebiteľovi zorientovať sa v množstve ponúk od rôznych inštitúcií

poskytujúcich úvery a porovnať si cenu toho - ktorého úveru. V zmluve o revolvingovom úvere chýba údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, výška, počet a termíny splatnosti istiny úrokov a iných poplatkov. V zmluve je uvedený len údaj o výške mesačnej splátky vrátane úrokov a poplatkov bez špecifikácie koľko činí mesačná istina, úrok a iné poplatky (§ 9 ods. 2 písm. f), k) zákona č. 129/2010 Z. z.). Absenciu týchto údajov zákon č. 129/2010 Z. z. sankcionuje tým, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, teda dlžník je povinný vrátiť veriteľovi iba sumu, ktorá mu bola poskytnutá. Z predložených listinných dôkazov (platobná história, č. I. 8 spisu) vyplýva, že žalovanému bola síce poskytnutá čiastka 1 500 Eur, avšak v skutočnosti mu bola vyplatená len čiastka 1 284,25 Eur. Žalovaný uhradil žalobcovi sumu 998,20 Eur a keďže poskytnutý úver je bezúročný, žalovaný má žalobcovi vrátiť rozdiel medzi vyplatenou a splatenou sumou, t. j. 286,05 Eur (1 284,25 Eur - 998,20 Eur). Preto len v tejto časti súd považoval žalobu za dôvodnú. Dôvodom, aby predmetný úver bol bez úrokov a bez poplatkov je aj skutočnosť, že vzhľadom na súdom zistené rozpätie priemerných úrokových mier v čase uzatvorenia úverovej zmluvy (11,76 % až 12,58 % p. a.), žalobcom poskytnutá ročná úroková sadzba 70,01 % je jednoznačný úžernický úmysel veriteľa a ako taká nemôže požívať súdnu ochranu. Preto je nutné vyhodnotiť ju ako neprijateľnú podmienku odporujúcu dobrým mravom, pretože takéto prevýšenie v danom prípade o viac ako 6-násobne je netolerovateľné zvlášť v spotrebiteľských úveroch.

V konaní bolo preukázané, že žalovanému bol poskytnutý skutočne úver vo výške 1 284,25 Eur, z ktorého žalovaný uhradil sumu 998,20 Eur, čo nebolo vo veci sporné a rozdiel predstavuje 286,05 Eur. V tejto časti považoval súd žalobu za dôvodnú s poukazom na vyššie uvedené, a preto žalobe ohľadom istiny ako dôvodnej vyhovel len vo výške 286,05 Eur s príslušenstvom. Zvyšok nároku žalobcu z vyššie uvedených dôvodov považoval za nedôvodný a zamietol ho.

K námietke premlčania vznesenej vedľajším účastníkom súd uviedol, že v prejednávanej veci k zosplatneniu došlo listom zo dňa 05. 2. 2012, ktorý žalovaný prevzal 11. 03. 2012. Žaloba bola doručená na súd 24. 02. 2014, čo znamená, že je zachovaná všeobecná premlčacia lehota (3-ročná) podľa Občianskeho zákonníka. Táto lehota nie je zachovaná len pri úroku z omeškania za obdobie od 23. 12. 2010 do 23. 01. 2011 zo sumy 80,37 Eur, preto toto právo žalobcovi súd v dôsledku jeho premlčania nepriznal. Na základe uvedeného súd priznal žalobcovi úrok z omeškania v sadzbe 3,275 % ročne zo sumy 80,37 Eur od 23.01.2011 do 23.01.2011, zo sumy 80,37 Eur od 23.09.2011 do 30.10.2011, zo sumy 80,37 Eur od 23.10.2011 do 29.11.2011, zo sumy 16,37 Eur od 30.11.2011 do 28.12.2011, zo sumy 80,37 Eur od 23.11.2011 do 28.12. 2011, zo sumy 16,24 Eur od 29.12.2011 do 03.05.2013, zo sumy 80,37 Eur od 23.12.2011 do 03.05.2012, zo sumy 46,61 Eur od 04.05.2012 do zaplatenia, zo sumy 80,37 Eur od 23.1.2012 do zaplatenia, zo sumy 80,37 Eur od 23.02.2012 do zaplatenia, zo sumy 80,37 Eur od 23.03.2012 do zaplatenia a z priznanej sumy 286,05 Eur od 27.03.2012 do zaplatenia v sadzbe 3,275 % ročne a v prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 2 O. s. p..

Proti tomuto rozsudku v časti výroku, ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a v časti závislého výroku o trovách konania, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol zmeniť napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, vyhovieť žalobe a zaviazat' žalovaného na zaplatenie náhrady trov konania.

V odvolaní uviedol, že výška odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy bola ku dňu 12. 08. 2010 výslovne regulovaná, a to v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. V zákone bolo teda výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Uvedené súd vôbec nerešpektoval. Porovnávanie s údajmi bánk je samo o sebe nesprávne, banka si svoj „zisk“ účtovala v danom období aj za vedenie úverového účtu, spracovanie platieb a pod.. Čiže úrok nebol pre ňu jediný výnos za požičanie peňazí, ale bol tam celý rad ďalších položiek, ktoré musel dlžník zo spotrebiteľského vzťahu platiť. Z tohto dôvodu je porovnávanie súdom nesprávne a predčasné. Rozsudok považuje za nezákonný a neopodstatnenosť rozhodnutia spočíva v tom, že je v rozpore so zákonom, a to predovšetkým s ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Otázka odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy bola v čase uzavretia spotrebiteľského vzťahu medzi

žalobcom a žalovaným výslovne upravená v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, a preto odplatu dohodnutú v zmluve nie je možné porovnávať s úrokovými sadzbami bánk.

Žalobca namietal aj výrok rozhodnutia o priznaní trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi, nakoľko trovy právneho zastúpenia nepredstavujú a nie sú účelne vynaložené na bránenie práva. K neúčelnosti trov právneho zastúpenia poukázal na uznesenie Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 13. 07. 2012, č. k. 23C/27/2012-46, ktorým vedľajšiemu účastníkovi nebola priznaná náhrada trov prvostupňového konania. V odôvodnení súd uviedol, že vedľajší účastník má síce principiálne právo na náhradu trov konania, no aj vo vzťahu k nemu je potrebné skúmať či boli trovy vynaložené účelne. Vyslovil názor, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka do všetkých konaní a jeho zastúpenie advokátom zbytočne navýšilo trovy konania, a preto ich nemožno považovať za účelne vynaložené.

Vedľajší účastník k podanému odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť a priznať vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) v rámci svojich kompetencií vyplývajúcich z ust. § 10 ods. 1 O. s. p., preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad podľa ust. § 212 O. s. p., vo veci nenariadil odvolacie pojednávanie, čo je v súlade s ust. § 214 ods. 1, 2 O. s. p. a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (článok 6 bod 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách).

Odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora z 27.02.2014 vo veci sp. zn. C-470/12, bod 41, v ktorom Súdny dvor výslovne deklaroval, že „možnosť súdu skúmať nekalosúťažné podmienky aj bez návrhu predstavuje vhodný prostriedok na dosiahnutie výsledku stanoveného v článku 6 smernice 93/13, teda zabránenie tomu, aby bol jednotlivý spotrebiteľ viazaný nekalou podmienkou, a zároveň na dosiahnutie cieľa stanoveného v článku 7 tejto smernice, pretože takéto preskúmanie môže mať odradzujúci účinok smerujúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov (rozsudky z 21. novembra 2002, Cofidis, C-473/00, Zb. s. I-10875, bod 32, a Mostaza Claro, C-168/05, Zb. s. I-10421, bod 25)“ .

V zmysle článku 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa preto prvostupňový súd správne zaoberal otázkou, či zmluvné podmienky inkorporované

do štandardnej spotrebiteľskej zmluvy nepredstavujú neprímerané zmluvné podmienky v neprospech spotrebiteľa. Prvostupňový súd pritom dospel k záveru, že výška úrokov uvedená v zmluve o revolvingovom úvere je v rozpore s dobrými mravmi z dôvodu ich neprímeranosti.

Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že účastníci konania uzavreli dňa 12. 08. 2010 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8300030918, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému čiastku úveru („čiastka k výplate“) 1 284,25 Eur, ktorú sa žalovaný zaviazal zaplatiť v 42. splátkach po 80,37 Eur splatných vždy k 22. dňu v mesiaci. Celková suma, ktorú sa žalovaný zaviazal zaplatiť (t. j. úver + úroky) činila 3 375,54 Eur. Ročná úroková sadzba úveru činila 70,01 %, priemerná RPMN za úveru predstavovala 51,49 %.

Z karty klienta (č. I. 8 spisu) vyplýva, že žalobcovi bola poskytnutá čiastka úveru vo výške 1 284,25 Eur, žalovaný do dňa podania návrhu na začatie konania uhradil v prospech žalobcu sumu 998,20 Eur, poslednú platbu poukázal dňa 04. 05. 2012.

Odvolačný súd v súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu predovšetkým zdôrazňuje tú skutočnosť, že úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov podliehajú súdnej kontrole vo svetle princípu dobrých mravov. Doterajšia judikatúra súdov nespochybnila, že neprímerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú základný hodnotový poriadok. Cena plnenia tak teda nie je vyňatá zo súdnej kontroly, pokiaľ ide o rozsah jej primeranosti a ani kontroly podľa generálnej klauzuly (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Prevýšenie úrokov o 100 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami je netolerovateľné za žiadnych okolností. Preto správne postupoval súd prvého stupňa, ak nepriznal žalobcovi žiadané úroky predstavujúce viac ako 100 % oproti priemeru úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere (v čase uzavretia zmluvy podľa internetových zistení súdu priemerné úroky zo spotrebiteľských úverov obchodných bánk zverejnených Národnou bankou Slovenska s úrokovou mierou úverov s fixáciou od 1. do 5 rokov činili od 11,76 % do 12,58 % ročne). V tejto súvislosti odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že pokiaľ sú úroky neplatné v celom rozsahu, nemožno ich ďalej ani moderovať, a preto súd prvého stupňa správne postupoval, ak považoval dohodu o výške úrokov v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore s ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Táto okolnosť totiž spôsobuje značnú nerovnováhu v postavení účastníkov v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 53 ods. 1, 5 Občianskeho zákonníka a za týchto okolností je potrebné hodnotiť dohodu o výške úrokov za absolútne neplatnú.

Odvolačný súd sa plne stotožňuje s právnou argumentáciou prvostupňového súdu, že zmluvne „dojednaný“ úrok za poskytnutý úver vo výške 70,01 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi, pretože takmer 6-násobne prevyšuje priemerné úrokové miery podobného úveru v čase uzavretia zmluvy o úvere. Odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M Cdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009, podľa ktorého: „Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovanú peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy.“ Ak dodávateľ predformuluje v spotrebiteľskej zmluve klauzuly, ktoré sú v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, tak sa dostáva do rozporu so zákonom a takéto klauzuly sú neplatné (§ 39 Občianskeho zákonníka).

Pokiaľ ide o skutočnosť, že prvostupňový súd nepriznal úroky z úveru vôbec, a teda nemoderoval výšku úrokov, odvolací súd na podporu uvedeného poukazuje na článok 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica“), v zmysle ktorej členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná

bez nekalých podmienok. Z uvedeného článku vyplýva, že vnútroštátne súdy sú povinné iba neuplatniť nekalú podmienku, aby nebola záväzná pre spotrebiteľa, nemôžu však zmeniť jej obsah. Táto zmluva totiž musí v zásade existovať ďalej bez akejkoľvek zmeny okrem odstránenia nekalých podmienok, pokiaľ je jej ďalšia existencia možná v súlade s pravidlami vnútroštátneho práva. Pokiaľ by vnútroštátny súd mohol meniť obsah nekalých podmienok, ktoré sú uvedené v takýchto zmluvách, mohlo by sa tým ohroziť splnenie dlhodobého cieľa uvedeného v článku 7 smernice. Táto možnosť by totiž mohla prispieť k odstráneniu odstrašujúceho účinku pre predajcov alebo dodávateľov spočívajúceho v tom, že sa takéto nekalé podmienky voči spotrebiteľovi jednoducho neuplatnia, keďže predajcovia alebo dodávatelia by sa totiž mohli pokúšať dotknuté podmienky používať, pretože by vedeli, že aj keby bolo rozhodnuté o ich neplatnosti, mohol by vnútroštátny súd zmeniť zmluvu v potrebnom rozsahu, a tak by ich záujmy ostali zabezpečené. Článok 6 ods. 1 smernice 93/13 nemožno chápať tak, že vnútroštátnemu súdu v prípade, že zistí existenciu nekalej podmienky v zmluve uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, umožňuje zmeniť obsah uvedenej podmienky namiesto toho, aby ju voči spotrebiteľovi jednoducho neuplatnil (rozsudok Súdného dvora EÚ C-618/10 Banco Espanol de Crédito SA proti Joaquínovi Calderónovi Caminovi, bod 65, 69, 71).

Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

Ako teda vyplýva z obsahu spisu úroková miera dohodnutá medzi účastníkmi konania v spotrebiteľskom úvere uzavretého dňa 12. 08. 2010 podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, a preto je takéto dojednanie neplatné pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Poskytnutý úver je teda z uvedeného dôvodu bezúčinný.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal neúčelnosť právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka advokátom, je potrebné skonštatovať, že samotný žalobca je silná spoločnosť, ktorá vo veľkom rozsahu poskytuje spotrebiteľské úvery a nepochybne by vzhľadom na to sama mohla disponovať vlastným právnym oddelením. Aj napriek tomu sa dáva zastupovať advokátskou kanceláriou. Teda vo vzťahu k žalobcovi je namiesto otázka účelnosti vynaložených trov právneho zastúpenia (aj žalobca si v tomto konaní uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia). Vo vzťahu k žalovanému táto účelnosť je jednoznačne daná už aj z charakteru vedľajšieho účastníka.

Z článku 47 ods. 2 Ústavy SR vyplýva, že každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Aj skutkovo jednoduchej a po právnej stránke menej zložitej veci je akceptovateľné aplikujúc ust. § 47 ods. 2 Ústavy SR, aby bol účastník zastúpený advokátom. Takéto trovy konania sú účelne vynaložené.

V prejednávanej veci nie je možné aplikovať vo vzťahu k trovám vedľajšieho účastníka ust. § 150 O. s. p., pretože neboli zistené žiadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali aplikáciu citovaného zákonného ustanovenia.

Pokiaľ žalobca namietal to, že pri vedľajšom účastníkovi nemožno hovoriť o úspechu a neúspechu v konaní, tak odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 93 ods. 4 O. s. p., podľa ktorého v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Taktiež podľa § 137 O. s. p. trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov, včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonávané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát. Právna úprava v

Občianskom súdnom poriadku priamo počíta s možnosťou náhrady trov konania vedľajšieho účastníka, ktorým je združenie na ochranu spotrebiteľov (právnická osoba oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu). Pomer úspechu a neúspechu vedľajšieho účastníka sa v prípade rozhodovania o trovách konania v zmysle § 93 ods. 4 O. s. p. posudzuje rovnako ako v prípade samotných účastníkov konania, pričom sa prihliada na úspech účastníka konania, na strane ktorého vedľajší účastník v konaní vystupoval.

Odvolačný súd zistil, že v prejednávanej veci išlo všetko o trovy advokáta vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, ktoré boli vynaložené účelne.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok v jeho napadnutej časti podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania vedľajšieho účastníka rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.. V odvolacom konaní bol úspešný vedľajší účastník na strane žalovaného, ktorý má právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi. Trovy odvolacieho konania vedľajšieho účastníka pozostávajú z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 05. 12. 2014) podľa § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ďalej len „vyhlášky“) pozostávajúcich z odmeny vo výške 101,25 Eur a 8,04 Eur režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Nakoľko si vedľajší účastník vyčíslil trovy právneho zastúpenia nesprávne podľa § 13a ods. 2 písm. b) vyhlášky, súd mu nemohol priznať viac ako si uplatnil, a preto zaviazal žalobcu nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy odvolacieho konania spolu vo výške 58,66 Eur.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.